

и обезсилена отъ сичко що видя, легна и ся предаде въ сладъкъ сънь отгорь зеленж-тж трѣвицж. Дивы горскы високы трѣвы и цвѣтя покрыватъ нейно-то посърнало блѣдно лице. Булка-та стои надъ главж ѿ, съ радость и удоволствіе поглѣдва ту на Станкж, ту на около, като ся услушва да ли иджтъ Васильови.

Огнь-тъ гореше. Никола стана и малко ся поудалечи отъ свои-тѣ другаркы, като обади на булкж-тж какво ще прави. Той грѣмна втори пжть слѣдъ малко чува ся едва слабъ отговоръ пакъ на пушкж, отдѣто Никола позна, че Жельови ся далечъ, и тамъ ще принушувжтъ защо-то: втора-та пушка ся раздаде толкова на далечъ, колко-то и първа-та.

— Булка полегни си, каза той като ся завърна, Васильови ще приношуватъ далечъ и утрѣ рано ще бжджтъ при насъ.

Тя го послуша. Никола не хваща сънь; будень той обикаля на около и пакъ ся завръщаше къмъ огня, дѣто не можеше да ся наглѣда на двѣ-тѣ млада души, кои тжй сладко и спокойно си бѣхж заспали. Нищо не прѣчи и не спира тѣхно-то сладко спане, що ся пріятно изображава по радостны-тѣ имъ лица; само тихъ ноцный вѣтъръ си умилно играе съ тѣхны-тѣ дѣлгы и распуснаты косы, та развява развѣрзаны-тѣ имъ прибадницы.

Нощ- та заминуваше; дребна росица и хла-